

Ευαγγελιστικές περιποιήσεις συγκρόνου διαγνώσει

Επιλογή από το βιβλίο του Σεβ. Μητροπολίτου Γουμένισσης κ.κ. Δημητρίου:

«Θαύματα Αγίων - Σημεία Θεού».

01 Θεραπεία καρκίνου με μεταστάσεις

Όλα ξεκίνησαν τον Μάρτιο του 2001, διηγείται ο Λάμπρος Θεοδωράκος, ετών 31, κάτοικος Βάθης Ν. Κιλκίς. Αναγκάστηκα να πω στους δικούς μου ότι είχε διογκωθεί ο ένας όρχις και υπέφερα. Μέχρι τότε δεν υπολόγιζα τον κίνδυνο, ντρεπόμουν και να το πω. Ξεκίνησε ένας Γολγοθάς για μένα.

Ήταν 7 Μαρτίου, όταν μου έκαναν εισαγωγή στην Ουρολογική Κλινική του Νοσοκομείου Κιλκίς, στο οποίο υπηρετεί και η αδελφή μου Βασιλική ως νοσηλεύτρια. Εξετάσεις αίματος, αξονικές, υπέρηχος έδειξαν κατά 90% ότι ήταν από τις πιο άσχημες μορφές καρκίνου του όρχεος. Οι γιατροί πρώτη φορά έβλεπαν τόσο διογκωμένο αδένα. Η χοριακή γοναδοτροπίνη, με φυσιολογικό ανώτατο όριο το 5, σε μένα ήταν 1502! Για να αποφευχθεί περαιτέρω επιδείνωση και με άλλες μεταστάσεις, έγινε αμέσως εγχείρηση στις 9 Μαρτίου, πρώτο πρώτο χειρουργείο, με ολική ορχιδεκτομή του ενός όρχεος. Χειρουργός ο κ. Χασάκιολης.

Οι γονείς μου Δημήτριος και Ελευθερία, απλοί και πιστοί άνθρωποι, δεν απελπίστηκαν, σε αντίθεση με την αδελφή μου, που λόγω της ιδιότητάς της και των συζητήσεων με τους γιατρούς καταλάβαινε τη σοβαρότητα της καταστάσεως.

Αμέσως μετά την εγχείρηση, η αδελφή μου μετέφερε το παρασκεύασμα στη Θεσσαλονίκη, στη γνωστή μας παθολογοανατόμο κ. Νικολαΐδου στο Νοσοκομείο "Παπανικολάου" για ιστολογική εξέταση. Στο σύντομο ταξίδι έκλαιγε και παρακαλούσε. Βλέπει ξαφνικά σαν όραμα μπροστά της μέσα σε μία λάμψη την εικόνα της μορφής του αγίου Ραφαήλ, αλλά αμέσως χάθηκε.

Το Σαββατοκύριακο 10-11 Μαρτίου ήταν εφιαλτικό για κείνην, περιμένοντας τα αποτελέσματα. Εγώ υπέφερα φρικτά. Σταματούσαν οι πόνοι μόνο όταν καθόταν δίπλα μου η Βασιλική, μ' έπιανε από το ένα χέρι, και από το άλλο κρατούσαμε σφικτά κι οι δύο από μία εικόνα των τριών αγίων Ραφαήλ, Νικολάου και Ειρήνης, και παρακαλούσαμε· και μετά από λίγο πάλι με έπιαναν οι πόνοι! Κι αυτό, γιατί είχα την αρρώστια πολύ καιρό. Κι όπως μου εξήγησαν αργότερα, έκανε μετάσταση και είχα μυοσκελετικούς πόνους. Μεταστατικά παρουσίασα "μπλοκ λεμφαδένων" κοντά στο δεξιό νεφρό, άλλον έναν όγκο ψηλαφητό!

Τη Δευτέρα βγήκαν τα αποτελέσματα της ιστολογικής, ήταν σεμίνωμα, καρκίνος χημειοευαίσθητος (αντιμετωπίσιμος με χημειοθεραπεία) και απ' αυτήν την άποψη όχι η χειρότερη μορφή καρκίνου.

Η κ. Νικολαΐδου συνεννοήθηκε με την Διευθύντρια Γ' Χημειοθεραπείας του "Θεαγενείου" Νοσοκομείου Θεσσαλονίκης για να αρχίσω χημειοθεραπείες, τέλη Μαρτίου. Οι γιατροί πάντως έλεγαν, επειδή είχε περάσει πολύς καιρός, ότι ίσως να μην ενεργούσε η χημειοθεραπεία και να χρειαζόταν νέα επέμβαση, για να αφαιρεθεί και ο μεταστατικός όγκος.

Έκανα συνολικά πέντε "σχήματα" χημειοθεραπείας. Μετά από κάθε θεραπεία, πηγαίναμε εγώ, η μητέρα μου και η αδελφή μου στο Μοναστήρι του Αγίου Ραφαήλ στην Γρίβα της Γουμένισσας, και μας διάβαζαν Ευχή υπέρ θεραπείας. Είχαν κρατήσει και το όνομά μου και με μνημόνευαν στις Λειτουργίες. Όταν πάλι πηγαίναμε οι τρεις για τη θεραπεία, ο πατέρας μου έβρισκε κάποιον συγχωριανό μας με αυτοκίνητο και πάντοτε ερχόταν στο Μοναστήρι εκείνος και διάβαζε Παράκληση για μένα. Συνέχεια προσευχόμασταν και κάθε μέρα που πήγαινε η αδελφή μου για το Νοσοκομείο περνούσε από το προσκυνητάρι έξω απ' τη Μητρόπολη, άναβε κερί και παρακαλούσε.

Από τις χημειοθεραπείες έπεσαν τα μαλλιά μου, φορούσα καπέλο. Το Πάσχα ντράπηκα να πάω στην Εκκλησία, στα χάλια που ήμουν, έμεινα με τον πατέρα μου συντροφιά στο σπίτι. Στην Εκκλησία πήγαν η μητέρα και η αδελφή μου. την ώρα που ψέλνει ο Ιερέυς το "Χριστός Ανέστη", βλέπει η Βασιλική σε όραμα εμένα και τον πατέρα μου στο δωμάτιο να μας φωτίζει από πάνω ένα φως και ψηλά μέσα στο φως τον άγιο Ραφαήλ. Πήρε πολύ κουράγιο απ' αυτό που είδε, διότι ήταν συνέχεια λυπημένη για την κατάστασή μου.

Την άλλη μέρα, καθόταν δίπλα μου, να μου δίνει θάρρος. Όπως αποκοιμήθηκα και προσευχόταν, βλέπει ολοζώντανα μπροστά της τον άγιο Ραφαήλ με τον άγιο Νικόλαο να με πιάνουν από το κεφάλι και τα πόδια, να με μεταφέρουν σε χειρουργικό τραπέζι, να με χειρουργεί ο άγιος Ραφαήλ εκεί που είχα τον μεταστατικό καρκίνο με κανονική τομή, από την οποία έβγαλε ένα μαύρο ογκίδιο και το έδωσε στην αγία Ειρήνη να το πετάξει μακριά, ενώ ο άγιος Νικόλαος μου έβαζε λάδι στην τομή. Ξύπνησα κι ένιωθα τότε τσιμπήματα πότε πόνους σ' εκείνο το σημείο!

Ήρθε ο καιρός για τη νέα αξονική τομογραφία, μετά την ολοκλήρωση των πέντε "σχημάτων". Η κ. Νικολαΐδου μας έλεγε εντωμεταξύ ότι όλο και μίκραινε ο όγκος, όπως τον ψηλαφούσε η ίδια. Αποβραδής η αδελφή μου δεν κοιμήθηκε καθόλου. Προσευχόταν, έκλαιγε, την έτρωγε η αγωνία. Την ώρα που πηγαίναμε για τη Θεσσαλονίκη, βλέπει πάλι σε όραμα τον άγιο Ραφαήλ μπροστά μας να κρατάει μία μαυρισμένη αξονική, να την βυθίζει σε ένα δοχείο νερού, να την πλένει και να μας την δείχνει ολοκάθαρη στο πάσχον μέρος, εκεί που ήταν προηγουμένως μαυρισμένη.

Εκείνο τον καιρό είχε δει σε όνειρο και τη μακαρίτισσα γιαγιά μας Βασιλική και της είπε: "Προσεύχομαι κι εγώ για το Λάμπρο. Μη νομίζεις ότι οι πεθαμένοι δεν προσεύχονται. Είμαι σε πολύ καλό μέρος. Ο Λάμπρος θα γίνει καλά" Κι ο πατέρας μου είδε τον άγιο Ραφαήλ μέσα στο σπίτι σε όνειρο και του είπε: «Μη στενοχωριέσαι, όλα θα είναι καλά!» Βγαίνω από τον τομογράφο, πηγαίνει η αδελφή μου στο γιατρό να πάρει την αξονική και της λέει ο γιατρός: «Αν δεν είχα την προηγούμενη, θα έλεγα ότι έχω αξονική απόλυτα υγιούς ανθρώπου»!

Στο "Θεαγένειο" δεν πίστευαν ότι θα προέκυπταν τέτοια αποτελέσματα. Και στην Ουρολογική του Κιλκίς οι θεράποντες γιατροί είπαν: «Ήταν σαν να έπεσες από ψηλά, από τον τελευταίο όροφο πολυκατοικίας, και το μόνο που έπαθες ήταν να σπάσεις το χέρι σου», δηλαδή ασήμαντο το κακό. Είμαι απόλυτα υγιής.

02 Ονομάζομαι Στέλιος Νάκος, κάτοικος Επανομής Ν. Χαλκιδικής, ιχθυοπώλης. Πέρασα πολλά μεγάλα βάσανα στη ζωή. Στις 14.8.1990, έπαθα την πρώτη γαστρορραγία με τρομερή αιμορραγία από το στόμα. Με πήγαν στον "Άγιο Παύλο" στο Φοίνικα Θεσσαλονίκης, έμεινα δέκα μέρες. Στις 24.3.1991 παθαίνω νέα γαστρορραγία, νοσηλεύθηκα στο "Ίπποκράτειο" και μέσα στο Νοσοκομείο είχα ακατάσχετη αιμορραγία από το στόμα, με έβαλαν στην Εντατική. Παρακαλούσα την Παναγία, να με κρατήσει στη ζωή, να μεγαλώσω το ένα μου παιδί τότε, το Σταύρο. Η αιμορραγία συνεχιζόταν, ο αιματοκρίτης έφθασε στο 16, με άνοιξαν να βρουν την αρτηρία που αιμορραγούσε. Με εγχείρησε ο κ. Μαυρουδής με επιτυχία. Στο νοσοκομείο έμαθα για τον άγιο Ραφαήλ.

Ο διπλανός ασθενής στο "Ίπποκράτειο" είχε ένα βιβλίο του αγίου Ραφαήλ, το ζήτησα και το διάβασα. Όταν συνήλθα, η πρώτη εκδρομή που θα κάναμε οικογενειακά ήταν στη Μυτιλήνη. Τέλη Ιουλίου 1993. Μόνο για τον Άγιο Ραφαήλ θα πηγαίναμε.

Κόψαμε εισιτήριο την Πέμπτη. την Παρασκευή πιάνει τον Σταυράκη πόνος χαμηλά. Ήταν 6-7 χρονών. Φώναζε το παιδί. Το πήγαμε στη Θεσσαλονίκη σε παιδοχειρουργό, διότι ο δικός μας ο κ. Παρίσης παραθέριζε. Μού λέει: Πρέπει να χειρουργηθεί και μετά όπου θέλετε πηγαίετε. Αν στρίψει ο όρχις, σε μία ώρα πεθαίνει. Ήταν πρησμένο, κάθε λίγο το ζουλούσε και φώναζε από τον πόνο. Μα κόψαμε εισιτήρια. Μην το διακινδυνεύσετε. Ο κ. Παρίσης μας λέει στο τηλέφωνο: το πρωί φέρτε τον να τον δω, εδώ στη Χαλκιδική.

Η γυναίκα μου όλη τη νύχτα σηκωνόταν και τον πρόσεχε. Το πρωί της λέει το παιδί: Είδα μία νεκροκεφαλή και μου είπε, "είσαι καλά, πήγαινε εκεί στη γωνία, κύτταξε μόνος σου και να δεις, που δεν έχεις πρήξιμο". Είχε σταματήσει ο πόνος. Το ακούω εγώ και λέω: Φεύγουμε για τον Άγιο Ραφαήλ. Στην ανάγκη θα καλέσουμε ελικόπτερο, αν το πιάσει πόνος! Ταξιδέψαμε καταγής, στο κατάστρωμα, δεν είχε θέσεις.

Πήγαμε στον Άγιο Ραφαήλ στην κάτω Εκκλησία πρώτα· από τη μία ο τάφος του αγίου Νικολάου, από την άλλη της αγίας Ειρήνης. Η γυναίκα μου βλέπει από τα πλάγια στο μνημείο την κέρα του αγίου Νικολάου και λέει στο παιδί: Σταύρο, να το κεφάλι που είδες! - Όχι, μαμά, εκείνο δεν είχε σαγόني!

Δεν γνωρίζαμε ακόμη για τον Άγιο ότι τον πριόνισαν στο στόμα και της φάνηκε περίεργο. Στο πλοίο διαβάσαμε το μαρτύριό του και καταλάβαμε ότι είχε δει τον ίδιο τον άγιο Ραφαήλ.

Όταν επιστρέψαμε, πήγαμε στο γιατρό, και διαπίστωσε ότι δεν είχε απολύτως τίποτε. Από τότε τα φάρμακά μας στο σπίτι είναι το λαδάκι και το αγίασμα του Αγίου. Οι ευεργεσίες του Αγίου Ραφαήλ συνεχίζονται.

Έζησα κι άλλα θαύματα από τον άγιο Ραφαήλ. Το 1993 όλο το χειμώνα είχα πόνο από το γόνατο μέχρι τον αστράγαλο, πόνος μέσα στο κόκκαλο, να μη με αφήνει καθόλου. Σκεφτόμουν ότι κάτι κακό είναι, για να με πονάει συνέχεια. Ένα βραδάκι μου λέει η γυναίκα μου: Πάμε στη μητέρα μου; Ήρθε από τον άγιο Ραφαήλ. Πήγαμε. Καθόμαστε στο τραπέζι και μου δίνει ένα μπουκαλάκι με αγίασμα. Εκεί που μιλούσαν οι γυναίκες, παίρνω το αγίασμα, σηκώνω το παντελόνι και βάζω στο πόδι μου. Εκείνη την ώρα που το έβαζα, τριών μηνών πόνος που δεν σταμάτησε καμία μέρα, σταμάτησε μαχαίρι!

Το 1995 μου πρήστηκε το γόνατο. Πρήξιμο και πόνος φοβερός. Έρχεται ο γιατρός ο κ. Σατραζάνης, φίλος και συμμαθητής στο Δημοτικό, με εξετάζει και μου δίνει ενέσεις. σε μία βδομάδα είχε ξεπρηστεί. σε δεκαπέντε μέρες με ξαναπιάνει νύχτα στην ιχθυόσκαλα της Θεσσαλονίκης. σε μία ώρα πρήστηκε σαν να ήταν τριπλό το γόνατο. Με ανεβάζουν αγκαλιά στο αυτοκίνητό μου για να πάω στο σπίτι μου. Πόνος αφόρητος, να κλαίω σαν μικρό παιδί. Από τις 2-3 η ώρα που με ανέβασαν, ξημέρωμα έφθασα στην Επανομή! Κατεβαίνει η γυναίκα μου, με έσερνε να με ανεβάσει στο σπίτι. δεν μπορούσα μόνος! Τηλεφωνάει το γιατρό, έρχεται, με ξαναβλέπει. Πάρε αυτές τις ενέσεις. Μόλις ξεπρηστεί, θα σε χειρουργήσω με λέιζερ, για να σηκωθείς σε δέκα μέρες. Θα άνοιγε δύο οπές να φύγει το υγρό. Έφθασε μεσημέρι. Όπως ήμουν ξαπλωμένος φωνάζω τη γυναίκα μου: Φέρε λάδι από τον άγιο Ραφαήλ. Το απόγευμα βρισκόμουν στο μαγαζί! Είχε φύγει το πρήξιμο και ο πόνος. δεν με ξαναπόνεσε πια.

Το 1997, το καλοκαίρι, είχα βγάλει κονδυλώματα, κομμάτια κρέατα, πάρα πολλά, φαγούρα και αίμα. Πήγα στο χειρουργό το Σατραζάνη. Μού λέει: Πρέπει να χειρουργηθούν όλα, να τα καυτηριάσουμε, να κάνουμε βιοψία και να δούμε... Έβαλα λάδι από τον άγιο Ραφαήλ, ξαναέβαλα λάδι, την τρίτη μέρα πάλι. Τίποτε. Πηγαίνω στην εικόνα με μεγάλη πίστη και του λέω: Εγώ θα βάζω λαδάκι κι εσύ μη με γιατρέψεις. σε μία-δύο βραδιές τρίφτηκαν σαν ζάχαρη και έφυγαν όλα. Ο γιατρός έμεινε έκπληκτος.

03 Θεραπεία αδενοκαρκινώματος στομάχου

Το Δεκέμβριο του 1997 παρουσίασα αιμορραγία στα κόπρανα. Πήγαμε στο Νοσοκομείο “Άγιος Δημήτριος” Θεσσαλονίκης, και μετά από πολλές γαστροσκοπήσεις και βιοψία μου λένε οι γιατροί: Πρέπει να πας αμέσως στο “Θεαγένειο” να χειρουργηθείς, βλέπουμε κάτι που δεν μας αρέσει καθόλου. δεν μου είχαν πει τότε σε μένα όλη την αλήθεια, την ήξερα μόνο η γυναίκα μου· είχαν βρει αδενοκαρκίνωμα στο στομάχι. Σύμφωνα με τις ιστολογικές εξετάσεις, προέβλεπαν περιθώριο ζωής έξι μήνες, όπως έμαθα πολύ αργότερα.

Τελικά πήγαμε στην Κλινική “Άγιος Λουκάς”. δεν αποχωριζόμουν την εικόνα του αγίου Ραφαήλ από τα χέρια του. Λόγω των εορτών με έδωσαν άδεια για 2-3 μέρες, και θα εισαγόμεν πάλι για εγχείρηση. Προσπαθήσαμε με κάθε τρόπο να βρούμε εισιτήρια να πάμε στον Άγιο Ραφαήλ. δεν βρίσκαμε τίποτε. Είπαμε να κάνω την εγχείρηση κρατώντας την εικόνα του Αγίου στα χέρια. Χειρουργήθηκα στις 30.12.1997.

Στο δωμάτιο, όπως ήμουν χειρουργημένος και είχα γάζες στην κοιλιά, είδα στον ύπνο μου ότι περνούσε πολύς κόσμος και με χαιρετούσε και ότι έβγαζα πάνω από τους επιδέσμους της κοιλιάς σαν μία ταινία με συνεχόμενες μικρές εικόνες των Αγίων τη μία δίπλα στην άλλη, τις έκοβα και τις μοίραζα στους ανθρώπους. Μοίρασα εκατοντάδες εικόνες κι έκλαιγα.

Με όλη την ταλαιπωρία ήμουν πολύ αδύνατος, δεν είχα κουράγιο, είχα απελπισθεί. Η σύζυγός μου η Ζωή έκλαιγε συνέχεια. Βλέπει κι εκείνη στον ύπνο της ότι αναρωτιόταν που αλλού να με πήγαινε· σε άλλο νοσοκομείο; στο εξωτερικό; Έρχεται ένας Άγιος και της λέει: Ο γιατρός ο επάνω (έδειχνε προς τα πάνω, προς τον ουρανό) είπε ότι είναι καλά, μη στενοχωριέσαι καθόλου.

Όταν βγήκαν τα αποτελέσματα μας είπαν ότι ήταν πάρα πολύ καλά. Θαύμα έγινε, όπως είπαν οι γιατροί και ο Καθηγητής Χρήστος Κωνσταντάρας που με χειρούργησε. Και οι γιατροί από τον “Άγιο Δημήτριο”, ο κ. Βουσνακίδης με άλλους δύο ιατρούς, όταν έμαθαν ύστερα από μήνες από φίλους τους ότι ζω, έλεγαν: δεν είναι δυνατόν, εδώ πρόκειται για θαύμα!

04 Έζησα με 10 αιματοκρίτη!

την 1.10.1999 αιμορραγούσα υπερβολικά πάλι από το στομάχι, είχα αιμοπτύσεις. Νοσηλεύθηκα στον “Άγιο Λουκά”. Ο κ. Κωνσταντάρας μου έκανε γαστροσκοπήσεις και αξονική τομογραφία. Μου είπε ότι έκλεισαν οι πληγές, βρέθηκαν όλα εντάξει, γύρισα σπίτι με 28 αιματοκρίτη. την πρώτη μέρα μπόρεσα και σηκώθηκα, τη δεύτερη μέρα χειρότερα, την παρ’ άλλη χειρότερα. Όπως ήμουν ξαπλωμένος, δεν είχα τη δύναμη να γυρίσω από το άλλο πλευρό. Όμως δεν είχα άλλα σημάδια, να καταλάβω ότι ήταν πάλι γαστρορραγία. Η πίεση βρέθηκε καλή.

Το βράδυ βογγούσα και παρακαλούσα: Άγιε Ραφαήλ, θέλω να ρθείς να με γιατρέψεις, να ζήσω να μεγαλώσω το παιδί μου. δεν υπάρχει κανείς να με γιατρέψει πια. Άκουγα την καρδιά μου να χτυπάει δυνατά. Με πήρε λίγο ο ύπνος και είδα, ήρθε ο άγιος Ραφαήλ, ψηλός, ξερακιανός, κρατώντας στα χέρια του μία λυωμένη κουβέρτα, κι όπως ήμουν ξαπλωμένος, την έριξε προς τα πάνω μου. την άρπαξα και τυλίχτηκα αμέσως. Ξύπνησα κι άρχισα να κλαίω.

Το πρωί καλέσαμε ασθενοφόρο. Από την Επανομή μέχρι τη Θεσσαλονίκη προσπαθούσαν να μου βρουν φλέβα για μετάγγιση· ήταν αδύνατο. Στον “Άγιο Λουκά” μου άνοιξαν τρύπα στο λαιμό για τη μετάγγιση. πως ζούσα; Ήρθε ο κ. Κωνσταντάρας και με έδειχνε στους εκπαιδευόμενους: Ο κ. Νάκος έζησε με 10 αιματοκρίτη! Σώθηκα με το που ήρθε ο Άγιος και σταμάτησε η αιμορραγία. Αλλιώς θα πέθαινα.

* * *

Στις 28.1.2000, μέρα Παρασκευή, πονούσαν τρία δόντια, τα είχα σφραγίσει πριν ένα μήνα. Η οδοντίατρος γέννησε, δεν ήταν στο ιατρείο. Από το τηλέφωνο μου έδωσε αντιβίωση και παυσίπονα. Είχα αφόρητους πόνους. Τη νύχτα σηκώνομαι και μ’ ένα ψαλίδι βγάζω το ένα σφράγισμα, βγάζω το άλλο, οι πόνοι συνέχιζαν. Πηγαίνω στην εικόνα του Αγίου, ρίχνω λαδάκι στις οπές και σταμάτησε ο πόνος κατευθείαν.

05 Θεραπεία νέου αδενοκαρκινώματος

Τον Ιούλιο του 2001 παρουσίασα νέα επιπλοκή γαστρορραγίας. Πήγα πάλι στην Κλινική “Άγιος Λουκάς” από τις 22 ως τις 26 του μήνα. Μου έκαναν εξετάσεις, αξονική τομογραφία, γαστροσκόπηση και βιοψία, οι οποίες έδειξαν υποτροπή της παλιάς αρρώστιας. Η έκθεση ιστολογικής εξετάσεως του Εργαστηρίου “Ιστοδιερευνητικής” (Τσιμισκή 93, Θεσσαλονίκη) γράφει: «Είδος παρασκευάσματος: Τεμάχια από την αναστόμωση (ανώτερη γαστρεκτομή προ 4ετίας). Ιστορικό: Στον ίδιο ασθενή στις 31.12.1997 και σε ιστολογική εξέταση παρασκευασματος ανώτερης γαστρεκτομής είχε τεθεί η διάγνωση του “αδενοκαρκινώματος του στομάχου με χαμηλή διαφοροποίηση, μικτού τύπου κατά Lauren με διήθηση σε βάθος ολοκλήρου του τοιχώματος, χωρίς προσβολή των λεμφαδένων” Μακροσκοπική περιγραφή: Πέντε μικρά, λευκωπά, μαλακά τεμαχίδια, διαμέτρου 3-4χιλ.

Συμπέρασμα: Αδενοκαρκίνωμα του στομάχου, με χαμηλή διαφοροποίηση, το οποίο δεν μπορεί να ταξινομηθεί κατά Lauren στο αποσπελόμενο υλικό». Πήγα πάλι στην Κλινική στις 29 Ιουλίου και στις 30 με χειρούργησε ο ίδιος καθηγητής, ο κ. Κωνσταντάρας.

Αυτές τις ημέρες η γυναίκα μου επικοινωνήσε με αγωνία με το Μοναστήρι του Αγίου Ραφαήλ στη Γρίβα της Γουμένισσας, που γνωρίζομαστε και είχαμε βαπτίσει το δεύτερο παιδί μας το Ραφαήλ. Παρακάλεσε να κάνουν προσευχές και παρακλήσεις για μένα. Παρακάλεσαν και την κ. Μαρία Τσολάκη, από τα βασικά πρόσωπα που υπηρέτησαν την εύρεση των λειψάνων των Αγίων στη Λέσβο. Η κ. Μαρία είχε δει ξημερώματα στις 23 Ιουλίου τον άγιο Ραφαήλ και μου έδινε σε κύπελο να πιω ένα παχύρρευστο υγρό σαν γαλάκτωμα. “Να κάνεις ότι σου

που οι γιατροί, ο Κύριος τους έχει ορίσει να βοηθούν τον κόσμο. Μην αρνείσαι. Και στους γιατρούς θα πας και εγχείρηση θα κάνεις”. Εγώ δεν ήθελα να μπω σε νέα ταλαιπωρία, έλεγα ότι ο Άγιος θα με σώσει, όπως τόσες φορές.

Στις 30 Ιουλίου ξημερώματα είδε την Παναγία με τον άγιο Ιωάννη τον Καλυβίτη χωρίς να της μιλούν, και τον άγιο Απόστολο Ανδρέα που της είπε να ανάψει τρία κεριά να παρακαλέσει τους τρεις Αγίους που τόσο αγαπάμε όλη η οικογένεια, για να παραβρεθούν στην εγχείρηση, κι ένα κεριό στο όνομά του, ώστε να προσευχηθεί ο ίδιος στον Κύριο. Κι όταν θα συνέλθω, να πάω να προσκυνήσω και να τον ευχαριστήσω στο Εκκλησάκι του. Τηλεφώνησαν στη γυναίκα μου, την ώρα που με εγχείριζαν, και πήρε πολύ κουράγιο.

Βγαίνοντας ο γιατρός από την εγχείρηση είπε τρεις φορές με απορία στην γυναίκα μου: «Τον άνοιξα τελείως! δεν βρήκα τίποτε!» δεν βρέθηκε ο καρκίνος. Είχε εξαφανιστεί!

Τη δεύτερη μέρα μετά την εγχείρηση, το βράδυ, ενώ είχε λήξει από πολλή ώρα το επισκεπτήριο, είχε φύγει η γυναίκα μου και βρισκόμουν μόνος μου, βλέπω μπροστά μου έναν άνδρα μετρίου αναστήματος με γένι, να με κοιτάζει κατάματα. Με φώναξε με το όνομά μου, με πλησίασε και μου είπε: “Εσύ δεν με ξέρεις, εγώ σε ξέρω! Περνούσα από εδώ και ήρθα να σε δω. Με έστειλε ο Σεβασμιώτατος. Όλα τα είδα, όλα τα άκουσα. Μεγάλο θαύμα!”. Με χαιρέτισε κι έφυγε αθόρυβα. την άλλη μέρα ρωτήσαμε το Δεσπότη, ρωτήσαμε στο Μοναστήρι, δεν είχαν στείλει κανέναν. Συζητώντας το περιστατικό με τους δικούς μου, κατάλαβα ότι πρέπει να ήταν κάποιος Άγιος, μάλλον ο Διάκονος Άγιος Νικόλαος.

Πριν το εξιτήριο στις 8 Αυγούστου, μου λέει ο Καθηγητής: “Μη φοβάσαι, πήγαινε να μεγαλώσεις τα παιδάκια σου, δεν έχεις τίποτε!”

06 Θεραπεία θρομβωτικής μικροαγγειοπάθειας

Ονομάζομαι Ιωάννης Μινοβγίδης, κατάγομαι από το Πολύκαστρο Ν. Κιλκίς, αλλά μένω στη Θεσσαλονίκη (Καμηλίας 19). Είμαι πατέρας τριών αγοριών. Το 1994 μού παρουσιάστηκε μία σπάνια αρρώστια του αίματος, θρομβωτική μικροαγγειοπάθεια λέγεται. Με πήγαν στο Νοσοκομείο Λοιμωδών, μήπως ήταν ηπατίτιδα, αλλά με έστειλαν το απόγευμα στο ΑΧΕΠΑ, επειδή δεν διαπιστώθηκε λοιμώδης νόσος. Η κ. Αγγελούδη διαπίστωσε την αρρώστια μετά από εξετάσεις και ιατρικό συμβούλιο. την άλλη μέρα το μεσημέρι οι γιατροί έψαχναν τη σύζυγό μου, επειδή είχε φύγει το βράδυ, γιατί δεν φανταζόταν την σοβαρότητα της καταστάσεώς μου. της είπαν ξεκάθαρα ότι τελείωνα, μόνο με θαύμα θα σωζόμουν. Έπρεπε να βρίσκεται συνεχώς κοντά μου για το μοιραίο. Είχα μελανιάσει, ο αιματοκρίτης είχε κατέβει στο 8. Πήγαινα για πνευμονικό οίδημα.

Η κουνιάδα μου με τη σύζυγό μου παρακαλούσαν με θέρμη τον άγιο Ραφαήλ και μού έβαλαν στο προσκέφαλό μου την εικόνα και το βιβλίο του Αγίου. Παρακαλούσαν να λυπηθεί τα παιδιά μας και υποσχέθηκαν ότι θα με πήγαιναν στη Χάρη του. Το βράδυ, εκεί που παρακαλούσε, από την κούραση έγειρε η γυναίκα μου λίγο το κεφάλι της και βλέπει σαν όραμα να πέφτει από ψηλά ένα χαρτί στο κρεβάτι μου απ' τα δεξιά, και σ' αυτό διέκρινε τις μορφές των τριών Αγίων. την άλλη μέρα έκανα πλασμοκάθαρση με μεγάλη ποσότητα πλάσματος, λόγω της μόλυνσης. Μετά την πλασμοκάθαρση, με πήγαν στην Εντατική, και πονούσα πολύ στα γόνατα και στα πόδια. δεν μπορούσα να ανακουφισθώ. Οι γιατροί είπαν να μού βάλουν πάγο, αλλά καμιά ανακούφιση.

Η σύζυγός μου με σταύρωσε με πίστη από το λαδάκι των Αγίων, που το έφερε η κουνιάδα μου από το Μοναστήρι των Αγίων στη Γρίβα, και μού έδωσε να πιω. σε μία ώρα σταμάτησαν οι πόνοι και κοιμήθηκα ήσυχα, ενώ είχα μέρες να κοιμηθώ. Οι γιατροί απόρησαν και ανακουφίστηκαν κι εκείνοι, όταν το έμαθαν, και -να είναι καλά- μού συμπαραστάθηκαν πολύ. Από την άλλη μέρα άρχισε η βελτίωση. Οι γιατροί είπαν ότι, αν δεν παρουσιασθεί τίποτε στα πέντε χρόνια, ο κίνδυνος θα εξαλειφθεί τελείως. Δόξα τω Θεώ, από τότε δεν με ενόχλησε τίποτε, ούτε ξαναπόνεσα. Ευχαριστώ τούς αγίους Ραφαήλ, Νικόλαο και Ειρήνη, που με έσωσαν. Ήμουν πιστός, αλλά, τώρα που ήρθαν οι Άγιοι, πιστεύω ολόθερμα.

07 Μία “νεκρανάσταση”

Στις 21-6-1995 η 46χρονη Κατερίνα Νικηφ. Τσοτοπούλου-Τριανταφύλλου, κάτοικος Καλαμαριάς Θεσσαλονίκης, μετά από φοβερό αυτοκινητιστικό δυστύχημα, μεταφέρθηκε στο Νοσοκομείο “Παπανικολάου” με βαριά κρανιοεγκεφαλική κάκωση: το μετωπιαίο οστόν είχε θρυμματισθεί, μήνιγγες, αίματα, χρώματα ήταν αναμειγμένα στο μέτωπο. Μετά από πέντε ώρες χειρουργείο, την οδήγησαν στην Εντατική Μονάδα. Εξ αντικειμένου, οι ιατροί δεν έδιναν καμιά ελπίδα να ζήσει, ούτε μία στο εκατομμύριο, και έλεγαν ότι, αν ζούσε, θα ήταν “φυτό”. Οι δικοί της, με αγωνία για την κατάστασή της, αλλά και βαθειά πίστη, όλο το βράδυ παρακαλούσαν τον άγιο Ραφαήλ.

Την επομένη πληροφορήθηκαν ότι θα γινόταν αγρυπνία στο Ιερό Ησυχαστήριο Τιμίου Προδρόμου στην Μεταμόρφωση Χαλκιδικής όπου μετέβησαν και συμμετείχαν και έδωσαν το όνομά της για να μνημονευθεί στην Προσκομιδή. Έφυγαν με ανάλαφρη την ψυχή, γεμάτη ελπίδα στο Θεό, έστω κι αν ιατρικώς η κατάσταση της ασθενούς ήταν απελπιστική.

Την άλλη μέρα απόγευμα, οι ιατρικές πληροφορίες πάλι αποκαρδιωτικές. Κάποιος ιατρός τούς είπε ότι ήταν τόσο σοβαρή η κρανιοεγκεφαλική κάκωση, που δεν άφηνε καμιά ελπίδα, παρά μόνο αν θα ήταν δυνατόν να γίνει “μεταμόσχευση” κεφαλής! Η μητέρα της, όταν της επέτρεψαν μετά από μέρες να εισέλθει για λίγο στην Εντατική, δεν κατόρθωνε να αναγνωρίσει ποιά ήταν η κόρη της, παρά μόνο όταν της την έδειξε μία νοσοκόμος!

Την Κυριακή 25 Ιουνίου ανέβηκαν πρωί στο Μοναστήρι του Αγίου Ραφαήλ στη Γρίβα της Γουμένισσας. Λειτουργούσε ο Σεβ. Μητροπολίτης Γουμενίσσης κ. Δημήτριος, και τούς είπα να μην απελπίζονται, αλλά να παρακαλούν τον Άγιο, κι εκείνος θα κάνει το θαύμα του, όπως τόσα ανέλπιστα θαύματα μέχρι τότε. Γονατιστοί με δάκρυα προσευχήθηκαν στην Παράκληση που ζήτησαν να τελεσθεί, μετά τη θ. Λειτουργία. Πήραν λαδάκι και αγιασμό. Κατέβηκαν έπειτα στην Ιερά Μονή της Παναγίας στη Γουμένισσα και δεήθηκαν με πόνο ψυχής ενώπιον της θαυματουργού εικόνας της να γίνει το θαύμα στον άνθρωπό τους.

Καθημερινά τελούσαν Παράκληση του Αγίου Ραφαήλ και άλλων Αγίων οι ίδιοι στη Θεσσαλονίκη. Στις καθ' ημέραν θείες Λειτουργίες και τις ιερές Παρακλήσεις στο Μοναστήρι γινόταν συνεχής μνημόνευση του ονόματος της ασθενούς.

Στις 2 και 9 Ιουλίου, Κυριακές επίσης, από τα χαράματα, ανέβηκαν οι συγγενείς πάλι στην Ιερά Μονή, λειτουργήθηκαν, έδωσαν πρόσφορο με το όνομα της ασθενούς, προσευχήθηκαν με επίμονη βαθειά πίστη και ελπίδα, γονατιστοί και με δάκρυα, στην Παράκληση μετά τη θεία Λειτουργία.

Στις 9 Ιουλίου συνέπεσε να είναι κι ένα λεωφορείο προσκυνητών από Κοζάνη, που κι εκείνοι παρακλήθηκαν να προσευχηθούν εκτενώς, συμπάλλοντες στην Παράκληση το “Κύριε ελέησον”.

Την επομένη, μετά από 18 μέρες στην Εντατική, η ασθενής ανένηψε! Το θαύμα είχε γίνει. Τα εξ αντικειμένου αρνητικά επιστημονικά προγνωστικά ανετράπησαν! Μάλιστα, μολονότι τις τελευταίες μέρες ήταν πιθανόν να προσβληθεί από μηνιγγίτιδα και να υποστεί εγκεφαλικό, τελικά η Χάρη του Θεού απέτρεψε κι αυτόν τον κίνδυνο. Τη μετέφεραν στη Νευροχειρουργική Κλινική, από όπου πήρε εξιτήριο. Όταν ανέλαβε κάπως, ανέβηκαν οικογενειακώς στο Μοναστήρι και έκαναν θ. Λειτουργία.

Επανεισήχθη στο Νοσοκομείο, για πλαστική εγχείρηση προσθετική του μετωπιαίου οστού Στις 20 Σεπτεμβρίου, και άλλη μία φορά Στις 10 Οκτωβρίου για νέα επέμβαση στον οφθαλμό και τη σιαγόνα. Όλες οι εγχειρήσεις στέφθηκαν από επιτυχία. Μετά από πρόσφατη εξέταση, ο Καθηγητής κ. Φυλακτάκης βεβαίωσε ότι δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα, παρ' όλη εκείνη την επιθανάτια περιπέτεια.

Μέσα στον Αύγουστο, η ιαθείσα είχε δει ένα βράδυ στον ύπνο της ότι κάποιος κτύπησε τη θύρα της εισόδου και ανοίγοντας είδε τον άγιο Ραφαήλ. Τον προσκάλεσε να εισέλθει στο σπίτι της να την βοηθήσει, αλλ' ο Άγιος της είπε: δεν έχεις πια ανάγκη, δεν κινδυνεύεις. Ξύπνησε περιχαρής για την προστασία του Αγίου.

Και ο σύζυγός της είχε αξιωθεί να δει τον Άγιο μία φορά σε ενύπνιο μέσα στο σπίτι τους ολοζώντανα, τον πρώτο ακόμη καιρό. Στην αρχή δεν κατάλαβε ποιος ήταν και φοβήθηκε με τον απρόσμενο επισκέπτη. Ο Άγιος τον ευλόγησε λέγοντάς του να μη φοβάται, γιατί ήρθε για καλό τους.

Όλη η οικογένεια ομολογεί το μεγάλο θαύμα που έκανε στην Κατερίνα ο άγιος Ραφαήλ. Εκκλησιάζονται συχνά στο Μοναστήρι για να εκφράσουν τη βαθειά ευγνωμοσύνη τους στο θαυματουργό Άγιο του Θεού.

Μερικές φορές συνέπεσε να παρευρίσκεται προσκυνητής και ο τροχονόμος κ. Δημήτριος Τσακίρης του Τμήματος Τροχαίων Ατυχημάτων Θεσσαλονίκης με την οικογένειά του. Ήταν ο τροχονόμος που πρώτος είχε σπεύσει με περιπολικό και την είχε αντικρίσει αιμόφυρτη. Βλέποντας τότε την κατάσταση της, δεν πίστευε πως θα μπορούσε να σωθεί, και όμως με βαθειά πίστη τη σταύρωσε με λαδάκι του αγίου Ραφαήλ που φρόντιζε και είχε πάντοτε μαζί του στο αυτοκίνητο και επικαλέστηκε την υπέρ αυτής πρεσβεία του Αγίου.

Είναι αληθές ότι και στην παρούσα περίπτωση συνέβη μία “νεκρανάσταση”. Το είπε ξεκάθαρα σε γνωστό μας χειρουργό συνάδελφός του και φίλος από την Εντατική εκείνου του Νοσοκομείου: **Θυμάσαι εκείνα τα τρία “πτώματα”; Το ένα αναστήθηκε!**

08 Ένας νέος εγκεφαλικά νεκρός ανέζησε

Τη Λαμπροτρίτη 17-4-2001 τιμήθηκε με την επιβεβλημένη λαμπρότητα στην Ιερά Μονή Αγίου Ραφαήλ Γρίβας η μνήμη των νεοφανών αγίων Ραφαήλ, Νικολάου και Ειρήνης. Στη γιορτή προσήλθαν ο μαθητής Λυκείου Απόστολος Ιω. Γκαζέπης από την Τερπνή Νιγρίτας Ν. Σερρών με τη μητέρα του Ευσταθία και άλλους συγχωριανούς, και διηγήθηκε ενώπιον του Μητροπολίτου, των στρατιωτικών Αρχών, του Καθηγουμένου της Μονής και προσκυνητών το συγκλονιστικό προσωπικό θαύμα διασώσεως από δυστύχημα. Ιατρικώς ήταν αδύνατη και η παραμικρή περίπτωση ανανήψεως λόγω του εγκεφαλικού θανάτου που επήλθε μετά από βαριά κρανιοεγκεφαλική κάκωση. Συγγενείς άλλων ασθενών έκαναν προσπάθεια να πείσουν τους γονείς για τη δωρεά οργάνων του! Όμως, η βαθειά πίστη της μητέρας που παρακαλούσε νυχθημερόν επί οκταήμερο τους νεοφανείς Αγίους έξω από την Εντατική συνέβαλε στην ανάνηψη και αποθεραπεία του υιού της, ο οποίος αξιώθηκε να δει και τους Αγίους. Τη συγκλονιστική διήγηση μαγνητοφώνησε ο διευθυντής του “Ράδιο-Επιλογές” Πολυκάστρου και τη μετέδωσε από τον τοπικό ραδιοσταθμό.

Στην ενυπόγραφη καταγραφή του φοβερού συμβάντος η κ. Ευσταθία Γκαζέπη, μητέρα του Αποστόλου, διηγείται τις τραγικές μέρες ως την ανάνηψη του γιού της. Ανήμερα της Ζωοδόχου Πηγής και της Αγίας Ειρήνης (5-5-2000) ο 17χρονος Απόστολος συγκρούστηκε με το μηχανάκι του με ένα αυτοκίνητο. Από το Ε.Σ.Υ. Νιγρίτας τον διεκόμισαν επειγόντως στο Νοσοκομείο Σερρών. Αλλόφρων η μητέρα έσπευσε στο Νοσοκομείο και τον βρίσκει πάνω στο φορείο καθώς τον μετέφεραν για τον αξονικό τομογράφο. Δεν επέτρεψαν στη μητέρα να παρευρίσκεται, μόνο στον κουνιάδο της, στον οποίο μάλιστα είπαν ότι **όλα ήταν κατεστραμμένα σαν να είχε πέσει βόμβα στον εγκέφαλό του(!), ήταν εγκεφαλικά νεκρός**. Στον πατέρα του παιδιού τόνισαν ότι, αν κατόρθωναν να σταθεροποιήσουν την πίεση του εγκεφάλου χωρίς επιπλοκή, υπήρχε μία ελπίδα ανάνηψης. Τον είχαν διασωληνωμένο, σε καταστολή. Τα πρώτα τρία εικοσιτετράωρα πολύ κρίσιμα.

Η μητέρα ξημερώθηκε προσευχόμενη στο Χριστό, την Παναγία, τους Αγίους. Το πρωί ζήτησε και της έφεραν στο Νοσοκομείο βιβλία θαυμάτων του αγίου Ραφαήλ κι άρχισε να διαβάξει και να παρακαλεί συνέχεια μέρα νύχτα εκ περιτροπής μαζί με όσες συγγενείς και γειτόνισσες συμπαραστέκονταν. Στα ελάχιστα λεπτά που εισερχόταν στην Μ.Ε.Θ. σταύρωνε το γιό της με λαδάκια από προσκυνήματα διαφόρων Αγίων.

Τον ασθενή παρακολουθούσε ο νευροχειρουργός κ. Βόγας, τον οποίο μετακαλούσε η οικογένεια, καθώς το Νοσοκομείο δεν είχε δικό του νευροχειρουργό. Στο τρίτο εικοσιτετράωρο, η εγκεφαλική πίεση ανέβηκε, ο εγκέφαλος αιμορραγούσε, το παιδί χανόταν. Στην απελπισία τους θέλησαν να φέρουν κι άλλο γιατρό, παρ' ότι ο νευροχειρουργός τους διαβεβαίωσε ότι δεν ήταν ζήτημα ιατρικής φροντίδος, αλλά επιδείνωσης της καταστάσεως. Κάλεσαν τον κ. Νικόλαο Μπασκίνη από την Θεσσαλονίκη.

Και ο νέος γιατρός επιβεβαίωσε την κρίσιμη κατάσταση με τα αιματώματα, ιδίως στο πίσω μέρος του εγκεφάλου, με αμφίβολη την ανάνηψη. Υπήρχε μία μηδαμινή ελπίδα να κάνουν χειρουργική επέμβαση. Οι γονείς συγκατατέθηκαν. Διαπιστώθηκαν περισσότερα τραύματα από όσα έδειχνε η τομογραφία, ο εγκέφαλος ήταν πρησμένος, άφησαν ανοιχτό το

κρανίο και περίμεναν την εξέλιξη. Το παιδί συνέχισε να βρίσκεται σε κώμα, με μηδανική πρόβλεψη σωτηρίας για τόσο σοβαρή κατάσταση. **Όταν έφυγαν οι νευροχειρουργοί, οι άλλοι γιατροί τους κάλεσαν να τους πούν ότι το παιδί ήταν εγκεφαλικά νεκρό.**

Παρασκευή βράδυ, 7 μέρες από το δυστύχημα, **τα τεστ εγκεφαλικού θανάτου ήταν θετικά.** Η εφημερεύουσα γιατρός τους είπε να πάρουν κουράγιο, τουλάχιστον είχαν άλλο ένα παιδί, δυστυχώς ο Απόστολος έσβηνε, **μόνο η καρδιά του κτυπούσε!** Η μάνα του παιδιού με αβάσταχτο πόνο παρακαλούσε τον Κύριο να αναστήσει το παιδί της, όπως ανέστησε το Λάζαρο. Ένωσε μέσα της μία φωνή, μία πληροφορία εσωτερική, να μην απελπίζεται, όσο ανάπνεε ο Απόστολος.

Όλο αυτό το διάστημα μέρα νύχτα οι γονείς, οι συγγενείς, οι συμμαθητές, οι γνωστοί προσεύχονταν για τον Απόστολο. Επικοινωνήσαν με το Μοναστήρι του Αγίου Ραφαήλ στην Μυτιλήνη και με το Μοναστήρι μας στη Γρίβα και παρακάλεσαν να μνημονεύεται το όνομα του παιδιού. την Τρίτη, που είχε μεσολαβήσει, η μητέρα πήγε στο Ναό της Παναγίτσας στις Σέρρες, όπου ψάλλεται παράκληση στους νεοφανείς Αγίους. Ο Ιερέυς της έδωσε βιβλίο με θαύματα της αγίας Αναστασίας της Ρωμαίας, διάβασε για την ανάνηψη ενός βαρύτερα τραυματισμένου και πήρε κουράγιο.

Το Σάββατο (13-5-2000), καθώς περίμενε για την ενημέρωση, ένωσε νέα εσωτερική πληροφορία να κάνει κουράγιο, και το παιδί της θα γιατρευόταν. Πράγματι, από εκείνη τη μέρα άρχισαν κάποια σχετικά ευνοϊκά σημεία: 7 τεστ εγκεφαλικού θανάτου θετικά, 2 αρνητικά! Το μεσημέρι βελτιώθηκε περισσότερο η κατάσταση, τα μισά τεστ θετικά τα μισά αρνητικά!

Σημαδιακά ενύπνια στενών συγγενικών προσώπων αναπτέρωναν τις ελπίδες τους για ουσιαστική βοήθεια της Παναγίας και των νεοφανών Αγίων. Η αδελφή της είδε τους τρεις Αγίους να της παραστέκονται στο διάδρομο έξω από την Εντατική και να της κάνουν ένεση με μία σύριγγα στη σπονδυλική στήλη, λέγοντας: Πήγαμε μέσα στον Απόστολο, τώρα αυτή χρειάζεται δύναμη. Και ο μικρός της γιός ο Ηλίας είδε τον αδελφό του να του λέει: Πάμε να ανάψουμε τα καντηλάκια στο Εκκλησάκι της Ζωοδόχου Πηγής. Πράγματι το είπε στη γιαγιά του, πήραν λάδι και πήγαν και τα άναψαν παρακαλώντας για τη ζωή του Απόστολου.

Ο εγκεφαλικά νεκρός, ανέλπιστα για τα ιατρικά δεδομένα, άρχισε να συνέρχεται! Τα τεστ εγκεφαλικού θανάτου ήταν αρνητικά πλέον. Ξημερώματα εκείνης της μέρας μία άλλη θεία του είδε στον ύπνο της πως της τηλεφώνουσε μία άγνωστη γυναίκα για να της πεί ότι ο Απόστολος ξύπνησε. Ποιά είσαι εσύ, τη ρώτησε. "Είμαι η αγία Γλυκερία" αποκρίθηκε. Η Αγία γιορτάζει στις 13 Μαΐου!

Στο ενημερωτικό ιατρικό σημείωμα ο νευροχειρουργός κ. Ευάγγελος Βόγας αναφέρει τα εξής:

«... Από το ιστορικό που πήρα από τους εφημερεύοντες συναδέλφους, ο ασθενής κατά την άφιξή του στα Εξωτερικά Ιατρεία βρισκόταν σε συγχυτικοδιεγερτική κατάσταση, αλλά είχε επαφή με το περιβάλλον, χωρίς να παρουσιάζει εστιακή νευρολογική σημειολογία. Κατά τη διάρκεια της εξέτασής του στον αξονικό τομογράφο, χρειάστηκε να διασωληνωθεί, γιατί περιέπεσε σε κωματώδη κατάσταση. Στην αξονική τομογραφία εγκεφάλου, βρέθηκαν τα εξής: κάταγμα ινιακού οστού αριστερά με υποκείμενη θλάση στο αριστερό ημισφαίριο της παρεγκεφαλίδας, εκτεταμένες αιμορραγικές θλάσεις στον δεξιό μετωπιαίο λοβό και σύστοιχο λεπτό υποσκληρίδιο αιμάτωμα, παρεκτόπιση της μέσης γραμμής προς τα αριστερά και οι δεξαμενές της βάσης του εγκεφάλου ήταν κλειστές.

»Αποφασίζεται να αντιμετωπισθεί συντηρητικά και μεταφέρεται στην Μ.Ε.Θ. Τοποθετείται καθετήρας μέτρησης ενδοκράνιας πίεσης, και από την τρύπα που διανοίγεται στην σκληρά μήνιγγα για να τοποθετηθεί ο καθετήρας ενδοπαραεγχυματικά, εξέρχεται ποσότητα του υποσκληριδίου αιματώματος. Η πρώτη μέτρηση ενδοκράνιας πίεσης είναι 42 mm Hg. Χορηγούνται υψηλές δόσεις πεντοθάλης για πρόκληση βαρβιτουρικού κώματος και η ΕΠ κρατιέται σε φυσιολογικά επίπεδα με ταυτόχρονη χορήγηση μαννιτόλης. Στις 7.5.2000 παρουσιάζει πολυουρία (24 lit/24ωρο βλάβη υποθαλάμου;), αλλά η ΕΠ ελέγχεται και οι κόρες είναι ισομεγέθεις και αντιδρώσες στο φως.

»Τις απογευματινές ώρες της 8.5.2000, παρουσιάζει αύξηση της ΕΠ, η οποία πολύ δύσκολα ελέγχεται και η δεξιά κόρη δεν αντιδρά στα φωτεινά ερεθίσματα. Γίνεται επείγοντως νέα αξονική τομογραφία, στην οποία υπάρχουν τα εξής ευρήματα: πολλαπλές αιμορραγικές

θλάσεις στο δεξιό μετωπιαίο λοβό και σύστοιχο υποσκληρίδιο αιμάτωμα, αιμορραγικές θλάσεις στον πόλο του δεξιού κροταφικού λοβού και σύστοιχο υποσκληρίδιο αιμάτωμα, παρεκτόπιση της μέσης γραμμής προς τα αριστερά και οι δεξαμενές της βάσης του εγκεφάλου κλειστές.

»Στις 9.5.2000 η δεξιά κόρη ανοίγει (μυδρίαση δεξιά) και η ΕΠ ανέρχεται στα 35 mm Hg. Μεταφέρεται στο χειρουργείο, όπου γίνεται κρανιοτομία και μερική αφαίρεση του τεθλασμένου δεξιού μετωπιαίου λοβού. Στο τέλος της επέμβασης ο εγκέφαλος σφύζει, η σκληρά μήνιγγα αφήνεται ανοιχτή, ενώ οι κόρες είναι σε μυδρίαση χωρίς αντίδραση στα φωτεινά ερεθίσματα...

»Στις 12.5.2000 γίνονται οι δοκιμασίες εγκεφαλικού θανάτου και είναι όλες θετικές. Στις 13.5.2000 η μυδρίαση των κορών υποχωρεί και παρουσιάζουν αντίδραση στο φως. Σταδιακά μέχρι 16.5.2000 ο ασθενής παρουσιάζει δικές του αναπνοές, αντιδρά στις βρογχοαναρροφήσεις, παρουσιάζει μασητικές κινήσεις και προσπαθεί να ανοίξει τα μάτια του. 18.5.2000: έχει επαφή με το περιβάλλον, εκτελεί εντολές, κινεί και τα τέσσερα άκρα».

Όταν συνήλθε τελείως, παρουσίαζε μόνο ένα πρόβλημα στο αριστερό χέρι, λόγω του πολλαπλού τραυματισμού και των επεμβάσεων κατά τη διάρκεια θεραπείας στη Μ.Ε.Θ. Δεν μπορούσε να ανοίξει τα δάκτυλά του και είχε υπαισθησία. Επισκέφθηκαν αρκετούς γιατρούς. Ο νευρολόγος κ. Ηλίας Τσορλίνης (Εργαστήριο Κλινικής Νευροφυσιολογίας) συμπέρανε: «διάχυτη εκφύλιση του ωλενίου νεύρου ΑΡ στο αντιβράχιο, κάτω από το ύψος της έκφυσης του κλάδου για τον ωλένιο καμπτήρα του καρπού, χωρίς να υπάρχει το εστιακό block αγωγιμότητας».

Ένα βράδυ ο ίδιος ο Απόστολος είδε τον διάκονο άγιο Νικόλαο να λέει απευθυνόμενος στον πατέρα του: - "Πήγατε σε τόσους γιατρούς· σε μένα γιατί δεν ήρθατε;" - "Πως θα το κάνεις εσύ καλά;" ρώτησε ο πατέρας - "Ξέρεις εσύ!" απάντησε ο Άγιος. Σε δεύτερο ενύπνιό του ο Απόστολος είδε πως βρέθηκε ο ίδιος σ' ένα εκκλησάκι και στο τέμπλο ήταν η κεφαλή του αγίου Ραφαήλ. Ο ίδιος δίσταζε να πλησιάσει. Τότε εμφανίστηκε ολόκληρος ο Άγιος, του είπε πόσες φορές είχε εκκλησιαστεί τον τελευταίο καιρό, έπειτα του έπιασε το χέρι λέγοντας μία προσευχή, και με το άγγιγμα αυτό το χέρι πήρε μία λάμψη. Σε λίγο καιρό αποκαταστάθηκε τελείως!

09 Θεραπεία καρκίνου των οστών

Το Φεβρουάριο του 1996 ο 13χρονος Γεώργιος, υιός του Δημητρίου και της Ζωγράφας Γιατρά (Στ. Ελμάζη 7, Αμπελόκηποι Θεσσαλονίκης) εισήχθη στο Ορθοπαιδικό τμήμα του Ιπποκρατείου Θεσσαλονίκης. Η μαγνητική τομογραφία έδειξε όγκο περίπου 2 κιλών στο δεξιό ισχίο, ατροφία οστού και κάταγμα! Έγιναν αλλεπάλληλες συσκέψεις, διότι ήταν σπανιότατος τόσο μεγάλος όγκος. Με τη βιοψία αρχικώς διέγνωσαν "πνέτ πυέλου". Στις 11 Μαρτίου εισήχθη στο Ογκολογικό τμήμα για χημειοθεραπεία, της οποίας την πορεία παρακολουθούσαν και δύο Ιταλοί και τρεις Άγγλοι γιατροί.

Ο πατέρας μεγάλωσε ορφανός και πολλά χρόνια δεν είχε σχέση με την Εκκλησία. Από τις πρώτες όμως μέρες που αρρώστησε ο γιός του ανέβαινε στην Μονή του Αγίου Ραφαήλ στην Γρίβα. Ζητούσε να μάθει όλο και περισσότερα για τούς Αγίους για να δυναμώσει την πίστη του, πήρε λαδάκι από το καντήλι και καθημερινά σταύρωναν το παιδί. Διάβαζαν τα βιβλία του Αγίου, έκαναν συνεχώς προσευχή, όπως και στη Μονή μνημόνευαν το όνομα του παιδιού σε κάθε θ. Λειτουργία.

Πριν λοιπόν εισαχθεί το παιδί στο Ογκολογικό τμήμα, είδε αποβραδής στον ύπνο του τον άγιο Ραφαήλ να του δείχνει τα δωμάτια με τα άρρωστα παιδιά, και το δικό τους δωμάτιο το Νο 12. Μ' αυτήν την προειδοποίηση, προετοίμαζε ψυχολογικά το γιό του για το θέαμα των νοσηλευομένων παιδιών, καθώς μεταφερόταν στο Παιδοογκολογικό. Του έγιναν 20 χημειοθεραπείες (Μάρτιος '96 Ιούνιος '97). Ωστόσο, μετά την ολοκλήρωσή τους δεν ήταν σίγουρο αν θα τον εγχείριζαν για αφαίρεση του όγκου.

Η μητέρα παρακαλούσε συνεχώς να βρεθεί τρόπος να χειρουργηθεί. Διαβάζοντας αποκοιμήθηκε. Βλέπει τον άγιο Ραφαήλ ολοζώντανο μπροστά της να την καθησυχάζει και της λέει: Ο Γιώργος θα κάνει εγχείρηση. Το Μάρτιο του 1997 πήγε δύο μέρες για εξετάσεις

στην Αγγλία. Τον Ιούνιο του 1997 εισήχθη στο Royal National Orthopedic στο Miltsex Stanmore. Η μητέρα καθημερινά τον άλειφε με λαδάκι του Αγίου, μητέρα και γιός προσεύχονταν συνεχώς.

Και ο πατέρας δεν έπαυε να προσεύχεται. Ένα βράδυ βλέπει πως ανέβαινε στο Γολγοθά και αντίκρισε τον Κύριο σταυρωμένο να ανοίγει τα μάτια Του και να του λέει: Μην ανησυχείς, την επομένη βλέπει τον άγιο Ραφαήλ να τον προειδοποιεί: Ο Γιώργος θα μπει τρεις φορές στο χειρουργείο, αλλά θα γίνει καλά.

Οι γιατροί από την Αγγλία τούς είχαν προετοιμάσει μόνο για ένα, πολύωρο βεβαίως, χειρουργείο. Όμως μετά την πρώτη πολύωρη εγχείρηση είπαν στη μητέρα ότι έπρεπε να γίνει και δεύτερη επέμβαση. Όταν πληροφορήσε σχετικά το σύζυγό της στην Ελλάδα, της είπε ότι το περίμενε, την διαβεβαίωσε ότι θα γινόταν και τρίτο χειρουργείο και της διηγήθηκε τ' όνειρό του. Όλα επαληθεύτηκαν!

Το παιδί χειρουργήθηκε Στις 23 Ιουνίου επί εννέα με δέκα ώρες συνεχώς. Συνήλθε σε λίγες ώρες, πράγμα απρόσμενο για τους γιατρούς. Στις 27 Ιουνίου το χειρούργησαν πάλι. Η μητέρα παρακαλούσε: Άγιε Ραφαήλ, βοήθησέ μας να βγάλει τον καθετήρα (στην αρτηρία της καρδιάς). Να μη χρειασθεί χημειοθεραπεία.

Εντωμεταξύ έπρεπε να γίνει και τρίτο χειρουργείο, γιατί είχε μετατοπιστεί το ισχίο. Πριν το χειρουργείο, παρουσίασε μία τρεμούλα. Οι γιατροί διαπιστώνοντας ότι είχε μολυνθεί ο καθετήρας, του τον έβγαλαν και επειδή ήδη είχε κάνει αρκετή χημειοθεραπεία εδώ στην Ελλάδα, δεν τοποθέτησαν ξανά καθετήρα για νέα θεραπεία. Η μητέρα με αγωνία πάλι παρακαλούσε ζητώντας τη συμπαράσταση του Αγίου: Άγιε Ραφαήλ, τρέξε, εγχείρησε το Γιώργο εσύ! Βλέπει στον ύπνο της τον Άγιο ρασοφόρο να ανασκουμπώνεται, να παραμερίζει τούς γιατρούς τρεις φορές και να χειρουργεί ο ίδιος το παιδί.

Οι συμβολικές αυτές επεμβάσεις τι άλλο σήμαιναν παρά την ιδιαίτερη φροντίδα του αγίου Ραφαήλ. Ήταν ολοφάνερο πως μέσα από την σωστή ιατρική αγωγή θα τους συμπαραστεκόταν και θα τους βοηθούσε με την θεόδοτη παρρησία του ο ίδιος, όργανο της θαυμαστής Πρόνοιας του Σωτήρος Χριστού.

Η ανάνηψη μετά κι από την τρίτη επέμβαση ήταν ανέλπιστα ταχύτατη. Έμειναν τρεις μήνες στο Νοσοκομείο, με το πόδι μέχρι το ισχίο στο γύψο. Επέστρεψαν Στις 30-8-1997. Στην όψη του παιδιού εμφανής η βελτίωση. Έγιναν δύο έλεγχοι, ένας στο Ιπποκράτειο και ένας πάλι στην Αγγλία. Δεν διαπιστώθηκε μέχρι σήμερα καμιά μετάσταση, η δέ αποκατάσταση της κινητικότητας σταθερά βελτιώνεται, παρά το εξαιρετικώς βεβαρημένο ιατρικά ιστορικό.

Η ζωή τους άλλαξε, κι αυτό είναι το επιπρόσθετο θαύμα. Πιστεύουν εν μετανοία στον ζώντα Θεό. Το οστεοσάρκωμα του γιού τους (η τελική ιατρική διάγνωση ήταν: καρκίνος Ewing) έγινε αιτία να ξαναβρούν τον Θεό ως Πατέρα και την Εκκλησία ως μητέρα. Από τότε εκπληρώνουν αυθόρμητα την προτροπή του **Μ. Βασιλείου: Να ενθυμείσθε το Μάρτυρα όσοι τον απολαύσατε στα όνειρα... όσοι γίνετε καλά από την αρρώστια, όσοι πήρατε πίσω τα παιδιά σας ενώ ήταν να πεθάνουν, όσοι πήρατε δι' αυτού παράταση ζωής. Ο ένας να το λέει στον άλλο.**

10 Διηγείται η Αικατερίνη σύζυγος Στεργίου Δέδα (Περικλέους 6, Κιλκίς):

Στις 27 Μαΐου 1998 Στις 2 μ.μ. ο άντρας μου έπεσε από την οικοδομή όπου εργαζόταν από ύψος 3,5 μέτρων. Το χτύπημα προκάλεσε σοβαρή κρανιοεγκεφαλική κάκωση, χτύπημα στον αυχένα και δύο πλευρά σπασμένα. Τον πήγαμε στο Α΄ Βοηθειών Κιλκίς. Μετά την ακτινογραφία, συνοδεία παθολόγου και αναισθησιολόγου τον μετέφεραν στο "Παπανικολάου" Θεσσαλονίκης για αξονική τομογραφία. Εκεί τον έβαλαν στην Εντατική. Από Τετάρτη μέχρι Κυριακή μεσημέρι, οι γιατροί μας έλεγαν ότι είναι σοβαρή η κατάσταση, αλλά σταθερή. Τον είχαν διασωληνωμένο με την πιό βαριά νάρκωση.

Μετά το μεσημέρι της Κυριακής άρχισε να ανεβαίνει η εγκεφαλική πίεση στο 54. Κρίσιμη η βραδιά απόψε μας είπε ο γιατρός. Προσευχηθήκαμε, πήραμε τηλέφωνο στο Μοναστήρι του Αγίου Ραφαήλ στη Μυτιλήνη για Παράκληση και να μας στείλουν λαδάκι, αγίασμα, βιβλίο με τα καινούργια θαύματα του Αγίου, και στο Μοναστήρι του Αγίου Ραφαήλ στην Γρίβα να μας κάνουν Παράκληση.

Την επόμενη Κυριακή, ο εφημερεύων ιατρός κ. Ανδρέας Καρασακαλίδης μας λέει ότι η εγκεφαλική πίεση κατέβηκε στο 16. Τη Δευτέρα του έβαλε ένα σωληνάκι, για να φεύγει το υγρό από το εγκεφαλικό οίδημα. Συνέχισαν και τη βαριά νάρκωση.

Την Τρίτη 9 Ιουνίου Στις 11 π.μ. καλέσαμε το Διευθυντή Νευρολογικής του ΑΧΕΠΑ κ. Φωτίου, εξέτασε τον άντρα μου και είπε ότι θα ξανάρθει την Πέμπτη, για να κάνει πρόβλεψη βιωσιμότητας του ασθενούς. σε λίγη ώρα παρέλαβα το λαδάκι, το αγίασμα και τα βιβλία. Μέχρι τις 2.30 μ.μ., που μπήκαμε με την κουινιάδα μου Αργυρούλα Μάτα στην Εντατική για την ενημέρωση, διάβαζα και παρακαλούσα. Τον σταύρωσα με το λαδάκι, έριξα αγίασμα σ' όλο του το σώμα, και η κουινιάδα μου έψαλε το τροπάριο «Εν Λέσβω αθλήσαντες υπέρ Χριστού του Θεού...». την ίδια ώρα άνοιξε τα μάτια του, παρόλο που ήταν ναρκωμένος και σε καταστολή.

Το απόγευμα 8 μ.μ. μπήκε ο ανεψιός μας Ιωάννης Μητσόπουλος και τον είδε να απαντά με νεύματα σε ερωτήσεις. Από την επομένη άρχισαν να του βγάζουν τα μηχανήματα. Μετά τρεις μέρες η αξονική έδειξε πως όλα ήταν καθαρά. Όταν τον μεταφέραμε από το “Παπανικολάου” στο Νοσοκομείο του Κιλκίς για πλήρη ανάρρωση, του έδωσα να ασπαστεί μία εικόνα του αγίου Ραφαήλ, πριν την κρεμάσω στο κρεβάτι. Έκπληκτος με ρώτησε, ποιός ήταν εκείνος ο Άγιος, διότι δεν τον γνώριζε μέχρι τότε. του απάντησα, ο άγιος Ραφαήλ. Μού διηγήθηκε ότι, από όλο αυτό διάστημα που ήταν βυθισμένος στη νάρκωση, το μόνο πράγμα που θυμόταν ήταν ότι έβλεπε αντίκρυ του όλη τη νύχτα, στα 23 μέτρα, αυτόν τον άγνωστο Άγιο, και έπειτα την Παναγία που πήρε ένα μπουκάλι ορού, το έκανε καντήλι και το κρατούσε αναμμένο μέχρι το πρωί.

Έτσι σώθηκε ο άντρας μου. Όταν βγήκαμε και ήρθαμε στο σπίτι στις 7 Ιουλίου, μετά από δύο μέρες είδε τον άγιο Ραφαήλ ως ιατρό, ντυμένο στα άσπρα, ότι ήρθε και τον παρατηρούσε, τον εξέταζε. σε τρεις ημέρες σηκώθηκε.

11 Ανήμερα της πανηγύρεως της Λαμπροτρίτης του 2000 στην Ι. Μονή του Αγίου Ραφαήλ στην Γρίβα της Γουμένισσας, κατά την διάρκεια του Εσπερινού στον αποπερατούμενο μεγάλο Ναό των Αγίων, μεταξύ πολλών προσκυνητών προσήλθε ένας Ιερέυς συνοδευόμενος από την πρεσβυτέρα του. Συμπροσευχήθηκε από το ιερό Βήμα και διηγήθηκε ο ίδιος προς όλο το εκκλησίασμα την ευεργεσία που δέχθηκε από τούς Αγίους.

Είμαι ο π. Αλέξανδρος Θεοδωρόπουλος, εφημέριος του Μητροπολιτικού Ναού Αγίου Δημητρίου Σιατίστης. Πριν από οκτώ χρόνια είχε πρησθεί η αριστερή παρωτίδα μου με πολύ πόνο, που σιγά σιγά εβούλωνε και το αυτί μου. Στο ΑΧΕΠΑ με κράτησαν μία βδομάδα, μού έδωσαν αντιβίωση, ξεπρήσθηκα. Μού συνέστησαν, όποτε μου ξαναπαρουσιαζόταν, να έπαιρνα την ίδια αντιβίωση, λέγοντας ότι έχει μολυνθεί η παρωτίδα. Οκτώ χρόνια με ενοχλούσε, έβγαζε πύον και αίμα, έπαιρνα αντιβίωση, υποχωρούσε, και πάλι από την αρχή.

Το Δεκέμβριο του 1999 ξαναπρήσθηκα, πήγα σε γνωστό ωτορινολαρυγγολόγο στο ΑΧΕΠΑ, με εξέτασε, βγάλαμε σε ειδικό εργαστήριο αξονική τομογραφία και υπέρηχο, δεν εντοπίστηκε σιελόλιθος, και έτσι συμπέρανε ότι ήταν ερεθισμός. Με εξέτασε και ο Καθηγητής του και συζήτησαν ότι έπρεπε να χειρουργηθώ, διότι, καθώς τούς άκουσα να λένε, τέτοιες περιπτώσεις μπορεί να εξελιχθούν σε καρκίνο. Όμως, άλλος γιατρός μού εξήγησε ότι η εγχείρηση αυτή θα γινόταν ακριβώς δίπλα στο προσωπικό νεύρο και υπήρχε κίνδυνος από την παραμικρή αβλεψία να κοπεί το προσωπικό νεύρο και να μείνω διά βίου με πάρεση (στράβωμα).

Στενοχωρημένος γύρισα στη Σιάτιστα, δεν ήξερα τι να κάνω, το ανέβαλα μετά τις εορτές. Μού λέει η πρεσβυτέρα, να το σταυρώσουμε με λαδάκι από το Μοναστήρι του Αγίου Ραφαήλ στη Γρίβα που είχαμε επισκεφθεί με την Ενορία το Σεπτέμβριο. Μου το σταύρωσε λοιπόν με δάκρυα, με προσευχή, κι εκείνης και εμού. Το πρωί αισθάνθηκα να πέφει κάτι στο στόμα μου. Όταν το πήγα για εξέταση, απόρησε ο γιατρός του ΑΧΕΠΑ· ήταν σιελόλιθος, που δεν είχε εντοπισθεί από τούς γιατρούς! σε δύο μέρες δεν είχα κανένα πρόβλημα ούτε έχω μέχρι σήμερα.

12 Ονομάζομαι Αικατερίνη Wildrige, σύζυγος Bruce, κάτοικος Αγγλίας (The fort Bury St. Edmunds, Suffolk IP33 2BN) το γένος Κωνσταντίνου Λαυρεντάκη από Θεσσαλονίκη (περιοχή Βούλγαρη). Είχα ρθει πρό ετών στην πατρίδα. Με την ανεψιά μου Ελένη Κελεσάκου, κάτοικο Πολυκάστρου, επισκεφθήκαμε τη Ι. Μονή του Αγίου Ραφαήλ στην Γρίβα, από όπου πήρα το βιβλίο “Η ζωή εκ τάφων” και το διάβασα, μαθαίνοντας για πρώτη φορά την ιστορία και τη φανέρωση του αγίου Ραφαήλ.

Το 1998 άρχισα να χάνω απότομα πάρα πολλά κιλά, είχα μείνει σκελετός. Έκανα εξετάσεις στο Νοσοκομείο της πόλεως, μαγνητική τομογραφία κ.ά., διότι εφοβούντο οι γιατροί ότι είχα καρκίνο. Εγώ εντωμεταξύ διάβαζα πρωϊ-μεσημέρι-βράδυ επί δύο βδομάδες την Παράκληση του αγίου Ραφαήλ. Ενώ περιμέναμε αποτελέσματα, βλέπω αποβραδís ένα όνειρο. Ήμουν στο Νοσοκομείο και φάνηκε ο μακαρίτης από ενδεκαετίας σύζυγός μου χαρούμενος και με πολλή λαχτάρα σαν από το βάθος κάτω της γης να έρχεται προς τα πάνω, προς το μέρος μου· ίσως ήταν να με πάρει. Δεν με έφτασε, όμως. Σε μία στιγμή παρουσιάστηκε ένας πολύ ψηλός ιερωμένος με επανωκαλύμμαυχο (τον αναγνώρισα, ήταν ο άγιος Ραφαήλ) στα αριστερά μου. Έσκυψε και μού λέει στα Αγγλικά "clear" (= καθαρά)! Ξύπνησα με μία λαχτάρα και φώναξα τρεις φορές: Άγιε Ραφαήλ! Κάλεσα τη νοσοκόμο που με εξυπηρετούσε και της διηγήθηκα τι είχα δει. Πράγματι, επιβεβαιώθηκε ότι δεν είχα τίποτα. Ήρθα στην πατρίδα και σήμερα, 12-7-2000, προσκύνησα στη Μονή και δηλώνω αυτό το μεγάλο θαύμα.

13 Αφηγούνται ο Ηλίας και η Θεοφανώ Τσιραμπίδη, από το Δροσάτο Ν. Κιλκίς, γονείς τριών παιδιών. Στις 30-3-2001 πήγαμε το Μιχαλάκη μας ηλικίας 4,5 χρονών επειγόντως στο Νοσοκομείο Γεννηματάς Θεσσαλονίκης με ανυπόφορο κοιλόπονο. Μετά τις απαραίτητες εξετάσεις και διάγνωση αποφρακτικό ειλεό, χειρουργήθηκε επί 3,5 ώρες, και του αφαιρέθηκε μισό μέτρο σάπιο έντερο. Οι γιατροί μας είπαν ότι το παιδί πέρασε πολύ μεγάλη μπόρα, αλλά δεν ξεπέρασε τον κίνδυνο. Το βράδυ της Δευτέρας ως το επόμενο πρωί είχε 40 πυρετό. Την Τρίτη μεταφέρθηκε επειγόντως στη μονάδα εντατικής θεραπείας με σηψαιμία και οξύ αναπνευστικό σοκ. Οι ελπίδες να ζήσει μόλις 10%.

Στο μεταξύ, χωρίς να γνωρίζει τίποτα μία γειτόνισσα, βλέπει σε όνειρο τον άγιο Ραφαήλ και της λέει: «Αντωνία, εγώ θα φύγω, εσύ δεν με χρειάζεσαι άλλο. Θα πάω στον Ηλία, εκείνος με έχει ανάγκη τώρα!» Η γυναίκα ύστερα έμαθε για το γιό μας. Μία γνωστή μας οικογένεια από τη Γουμένισσα, του κ. Πολυβίου Σαμαρά, πήγαν στον Άγιο Ραφαήλ στη Γρίβα και γονατιστοί με τον Ιερέα διάβασαν παράκληση για τη σωτηρία του παιδιού μας. Ο αδελφός μας Αβραάμ το απόγευμα ήρθε στο άδειο σπίτι μας να κάνει Παράκληση στον άγιο Γεώργιο για την υγεία του Μιχάλη. Κάποια στιγμή έλαμψε το δωμάτιο, τόσο που τρόμαξε. Από που ήρθε τόσο φως; Ίσως η Χάρη του Αγίου.

Μετά απ' αυτά, η κατάσταση του παιδιού άρχισε συνέχεια να βελτιώνεται, μέχρι το Σάββατο του Λαζάρου που άνοιξε τα ματάκια του. Την Μ. Δευτέρα ήταν εντελώς καλά και βγήκε από τη Μ.Ε.Θ. Μετά από εικοσιπέντε ημέρες νοσηλείας φύγαμε από το Νοσοκομείο. Όταν συνήλθε, άρχισε να μας λέει διάφορα: «**Εγώ πήγα στο Χριστούλη και στην Παναγίτσα ψηλά στον ουρανό, όπου έχει πολλά σύννεφα. Με το άσπρο άλογο του Αγίου Γεωργίου. Είδα το θείο Φάνη** (γείτονά μας που πέθανε πριν 8 μήνες) και τη **Δεσπούλα** (ένα κοριτσάκι που πέθανε πριν 3 χρόνια), ήταν πολλοί άγνωστοι άνθρωποι εκεί και φορούσαν χρυσά αγγελουδίστικα και όλοι τραγουδούσαν... Ο Χριστούλης και η Παναγίτσα με ρώτησαν αν έχω αδέρφια, πως τα λένε και μου είπαν, μη φοβάσαι θα πας πάλι στη μαμά και τα αδέρφια σου. -Δεν ξέρω πως να πάω πάλι εκεί. -Με το άλογό μου, είπε ο άγιος Γεώργιος.-Φοβάμαι, δεν ξέρω να οδηγήσω το άλογο. -Μη φοβάσαι, θα το οδηγήσω εγώ». Ο Μιχάλης είναι κοντά μας, γερό παιδί όπως και πριν, κάθε μέρα δοξάζουμε τον Θεό την Παναγία και όλους τους Αγίους που μας τον χάρισαν πάλι κοντά μας.

14 Η “Λαζαρίνα” που αναστήθηκε

Σε οικογενειακή προσκυνηματική επίσκεψη στην Ι. Μονή Αγίων Ραφαήλ, Νικολάου & Ειρήνης Γρίβας ο Κωνσταντίνος Μαυρίδης (Κωνσταντινουπόλεως 10, Καστοριά) περιέγραψε τη θαυμαστή διάσωση της βαριά τραυματισμένης θυγατέρας του από τον άγιο Ραφαήλ. Απομαγνητοφωνήθηκε η διήγηση και καταγράφεται χωρίς τις επαναλήψεις, με ελάχιστες συντακτικές επεμβάσεις, ώστε στο γραπτό κείμενο να αποδίδεται το νόημα της προφορικής διηγήσεως. Σημειώνουμε συνοπτικά ότι στο θαύμα υπήρξε κατά κάποιο τρόπο “συναγερμός” θείων ευλογιών: η ευλογία της αγίας Αναστασίας της Ρωμαίας διά θεοσημείας στο γνωστό τους Γρηγοριάτη μοναχό π. Νεκτάριο, τότε δόκιμο Γεώργιο Κακουλίδη εκ Καστοριάς, και της αγίας Ειρήνης της Χρυσοβαλάντου δι’ ενυπνίου υποδείξεως στην αδελφή της κάτωθι αναφερομένης φίλης τους Αναστασίας Μεγγούδη.

Την Πέμπτη 24 Ιουνίου 1997 το βράδυ, η κόρη μου Μαρία 15 ετών έπεσε από το μηχανάκι στην άσφαλτο, είχε εσωτερική αιμορραγία στον εγκέφαλο και την μεταφέραμε στο Νοσοκομείο Καστοριάς. Οι γιατροί μας υπέδειξαν να περάσει από αξονικό τομογράφο. Με τα πρώτα μηνύματα ο χειρουργός του Νοσοκομείου έδωσε εντολή να ετοιμαστεί ασθενοφόρο για Θεσσαλονίκη. Με το γαμπρό και τη σύζυγό μου Δέσποινα φεύγουμε, να ετοιμαστεί ο γαμπρός μου για να μας πάει.

Την ίδια ώρα, η Μαρία παρουσιάζει σπασμούς, προμηνύματα του επερχόμενου, ο εγκέφαλος αρχίζει να μην ελέγχει τις πράξεις, ο γιατρός της κάνει κατασταλτική ένεση και ξεκινούν. Φθάνοντας στην Κοζάνη σταματάει το ασθενοφόρο· παρουσίασε ξανά η Μαρία σπασμούς, αναστροφή των χεριών, των ποδιών, η ίριδα χάνεται, και της ξανακάνει μία ένεση.

Περί τις 4.30 π.μ. φθάνουμε στο Ιπποκράτειο. Μετά την εξέταση στον αξονικό, βγαίνουν ο γιατρός του Ιπποκρατείου και ο γιατρός που μας συνόδευε, διευθυντής της Χειρουργικής του Νοσοκομείου Καστοριάς, οικογενειακός φίλος. Ο γιατρός του Ιπποκρατείου άρχισε να λέει με επιστημονική ορολογία ότι το παιδί έχει εσωτερική αιμορραγία στον εγκέφαλο, έχει μεγάλη συμπίεση υγρών, έχουμε εμβολισμό Γ΄ βαθμού του εγκεφάλου, η κατάσταση είναι πάρα πολύ κρίσιμη.

Δηλαδή, τελειώνει; τον ερωτώ. Ο γιατρός δεν απάντησε, κίνησε απλώς καταφατικά το κεφάλι του. Τότε αισθάνθηκα μία φωνή μέσα μου: "Προσευχήσου!" Τι προσευχή να κάνω; δεν ξέρω. Δεν είχα σχέση με την Εκκλησία. Συνεχίζει η φωνή: "Προσευχήσου! ξεκίνησε! λέγε!" Τότε, μού ήρθε η εξής προσευχή: Χριστέ μου, εσύ που γιάτρεψες του εκατόνταρχου τον δούλο, εσύ που γιάτρεψες τον παραλυτικό, εσύ που γιάτρεψες τον τυφλό, εσύ που ανέστησες τον Λάζαρο, την Μαρία δεν θα την αφήσεις! Έλεγα αυτήν την προσευχή συνέχεια, ενώ την κατεύθυναν προς την Μονάδα Εντατικής Θεραπείας (Μ.Ε.Θ.). Αργότερα κατάλαβα ότι οι φράσεις της προσευχής είχαν σχέση με την εξέλιξη που παρουσιάζει ένα εγκεφαλικό κτύπημα: τύφλωση, παραλυσία, θάνατος.

Το πρωί ανήσυχη η ομάδα του Ιπποκρατείου έπρεπε να πάρει μία απόφαση· δεν μπορούσαν να αφήσουν το παιδί να πεθαίνει. Πράγματι (εγώ λέω κατά παραχώρηση Θεού) παίρνουν απόφαση και δίνουν την εντολή σ' ένα χειρουργό να κάνει την επέμβαση.

Αφαίρεσαν ένα κομμάτι από το μέτωπο και αποσυμφορήθηκε το αίμα που είχε μαζευτεί με τρομερά μεγάλη πίεση, ένα τόσο σακκουλάκι από το αιμάτωμα του εγκεφάλου που μας το έδειξαν οι γιατροί. την εγχείρηση παρακολουθούσε ένας ξάδελφος της κουνιάδας μου μαιευτήρας στο “Ιπποκράτειο”, Βασίλης Καραγιάννης το όνομα του, από το Άργος Ορεστικό. Ο γιατρός που την χειρουργήσε ονομάζεται Κίμων Ανάσης. Η Μαρία πλήρως διασωληνωμένη. Αρχίζει το κρίσιμο στάδιο· εάν θα ζούσε, και πως θα ζούσε.

Σ' εμάς ήδη είχαν φέρει τα θαύματα του αγίου Ραφαήλ και αρχίσαμε να τα διαβάζουμε, όπως και την Παράκληση της Παναγίας, ενώ δεν είχαμε πρότερο βίο να διαβάζουμε και να κάνουμε προσευχή, δεν είμαστε κοντά στην Εκκλησία. Όμως προσευχή εκ βάθους ψυχής εισακούγεται, και σ' εμάς εισακούστηκε από τον Χριστό. Παρακαλούσα ταυτόχρονα να μου δώσει και ένα σημάδι χειροπιαστό ότι μας ακούει, ότι θα εκπληρώσει την προσευχή μας.

Ήταν Τρίτη 27 Ιουνίου, όταν εξερχόμενοι από την Εντατική, μετά την ενημέρωση, πέρασε πάνω σ' ένα ψηλό λιγνό μοναχό, τον δόκιμο Γεώργιο Κακουλίδη, νυν π. Νεκτάριο της Μονής Γρηγορίου Αγίου Όρους. Εγώ θεώρησα την παρουσία του ως απάντηση στο αίτημά μου· η

σύζυγός μου κατάλαβε ποιος ήταν. Είχε έρθει στην Καστοριά με άδεια, έμαθε για το συμβάν, και παρακαλούσε για την σωτηρία της κόρης μας. Ένα πρωινό διαπίστωσε πως στο δωμάτιο του είχε έντονη οσμή θυμιάματος, χωρίς να έχει θυμιάσει. Συγκλονίστηκε απ' αυτό και ήρθε επειγόντως στη Θεσσαλονίκη, να μας καθησυχάσει για την εξέλιξη της περιπέτειας του παιδιού. Καθώς κατεβαίναμε, αυθορμήτως παρακίνησε την γυναίκα μου να ανέβει και να σταυρώσει τη Μαρία με ένα ξύλινο σταυρό που φορούσε από τότε που του έκαναν ρασοευχή, ενώ τον είχαν ευλογήσει πρώτα πάνω στα λείψανα της αγίας Αναστασίας της Ρωμαίας, της τόσο θαυματουργού, που έχουν στη Μονή Γρηγορίου.

Στην Καστοριά, Δευτέρα βράδυ, η μεγάλη μου αδελφή Βενετία Αρμπούτη, που ήταν πάντα κοντά στην Εκκλησία, διάβαζε τα θαύματα του αγίου Ραφαήλ και προσευχόταν: Άγιε μου Ραφαήλ, έλα και σ' εμάς, κάνε ένα θαύμα και θα το λέω σ' όλο τον κόσμο, δείξε μου κάτι ότι είναι από σένα. την άλλη μέρα την παίρνει τηλέφωνο η φίλη μας Τασούλα Μεγγούδη και της λέει: Ξέρεις τι όνειρο είδα; Είδα ότι πήρα τον γιό μου και πήγα σ' ένα νοσοκομείο. Ήταν γιατροί μαζεμένοι γύρω από ένα τραπέζι, αλλά φορούσαν ράσα και ένας από αυτούς φορούσε μία άσπρη ρόμπα από πάνω. του λέω, Γιατρέ, τι θα γίνει με το παιδί μου; Σ' εμάς πότε θα έρθετε; Μού λέει αυστηρά. Εσένα σου είπα· την Τετάρτη θα γίνει η επέμβαση! Τρίτη πρωί αποφασίζει το ιατρικό συμβούλιο ότι πλέον δεν είχαν κανένα λόγο να κρατούν τα μηχανήματα και θα προσπαθούσαν να δουν αν ο εγκέφαλος λειτουργεί. την Τετάρτη θα έκαναν το τεστ φωτός, και αν ζούσε, καλώς· αν δεν ζούσε, θα μας προετοίμαζαν για το τέλος. Κάθε μέρα πάντως μας προετοίμαζαν για το χειρότερο. Αυτά τα έλεγαν στο φίλο μας γιατρό Παπαδιαμαντόπουλο από την Καστοριά και τα πληροφορηθήκαμε εκ των υστέρων. Τετάρτη την έβαλαν στον αξονικό τομογράφο και πήραν το μήνυμα με το τεστ ότι δουλεύει ο εγκέφαλος.

Από κεί και πέρα γνώριζαν τι μπορούν να κάνουν, να μη δίνουν τόση νάρκωση, ώστε να δουν αν αντιδράσει ο οργανισμός, γιατί ο εγκέφαλος μπορεί να δούλευε, αλλά δεν ήξεραν αν μπορούσε να κινήσει πόδια, χέρια κλπ. Η προϊσταμένη κ. Αντωνίου μας λέει: Ήταν πολύ βαριά χτυπημένη· αν ζήσει, θα είναι φυτό, είτε παράλυτη. Πέρασαν Τετάρτη, Πέμπτη, Παρασκευή, Σάββατο, Κυριακή, σε πλήρη καταστολή. Κάθε βράδυ διάβαζα το πρώτο βιβλίο του αγίου Ραφαήλ και το Ψαλτήρι του Δαβίδ και προσευχόμουν. Είχαμε αρχίσει να κοιμόμαστε σε φίλους μας. Αυτό το διάστημα, με παρακίνηση μίας θείας της γυναίκας μου, συμμαθήτριάς μου από το Δημ. Σχολείο Βογατσικού, πήγαμε και εξομολογηθήκαμε, για πρώτη φορά στη ζωή μου, στο Ναό Μεταμορφώσεως του Σωτήρος επί της οδού Μιαούλη. Τα γεγονότα με έκαναν να πλησιάσω στην Εκκλησία.

Όπως κοιμήθηκα την Τρίτη το βράδυ και προσευχόμουν, έλεγα στον άγιο Ραφαήλ, τον άγιο Νικόλαο και την αγία Ειρήνη: Εμείς φεύγουμε από το Νοσοκομείο, εσείς όμως μην την αφήσετε την Μαρία. Στις 5 τα ξημερώματα βλέπω ότι βρίσκομαι στο Νοσοκομείο, ήταν ανήσυχτοι όλοι και βλέπω μπροστά μου τούς τρεις Αγίους όπως είναι στο εικόνισμα αλλά με τις ρόμπες τις χειρουργικές. Μόλις πάω να μπω στο θάλαμο, σηκώνονται, γυρίζουν όπως οι στρατιώτες στη μεταβολή και μού δίνουν να καταλάβω ότι θα έχουμε πρόβλημα, αλλά να μην χάσω το θάρρος μου.

Ξυπνάω, και φεύγουμε με τη γυναίκα μου για το Νοσοκομείο. Εκεί μας πληροφορούν ότι έχουμε πρόβλημα, ανεβάζει πυρετό, δεν μπορούμε να την καταστείλουμε. Υπήρχε κίνδυνος σηψαιμίας. Αντί να στενοχωρηθώ, μού έρχεται πάλι μία δύναμη ότι όλα θα πάνε καλά, είναι θέμα χρόνου. Τις επόμενες μέρες δοκίμαζαν αντιβιώσεις, αλλά σε τρεις μέρες υποχώρησε ο πυρετός.

Άρχισαν να της βγάζουν το οξυγόνο. Πέμπτη βράδυ κάναμε τραχειοτομή και Κυριακή πρωί αποφάσισαν να βγει από την Μ.Ε.Θ. για τη Νευροχειρουργική· είχε πτώση στο ένα βλέφαρο και υπήρχε περίπτωση να μείνει έτσι το μάτι της.

Ξημερώματα της αγίας Ειρήνης Χρυσοβαλάντου, είχαν αρχίσει να μειώνουν την καταστολή, το παιδί ανησυχούσε και σε μία κίνηση έπεσε από το κρεβάτι. Μεγάλη αγωνία. Έτρεξαν οι γιατροί και οι νοσοκόμες, έκαναν εξέταση, ευτυχώς δεν είχε καμιά επιπλοκή.

Εκείνο το βράδυ, η αδελφή της φίλης μας που είδε το όνειρο με τον άγιο Ραφαήλ, είδε κι εκείνη το εξής. Αμφέβαλε για τη σημασία του ονείρου της αδελφής της, με την σκέψη πως παρακαλούσε η θεία του παιδιού και, αντί εκείνης, το όνειρο το είδε η δική της αδελφή·

σκεπτόταν πως ήταν καθαρή σύμπτωση, χωρίς συνάφεια. Η ίδια είχε τάξει το ένα της παιδί στην Αγία Ειρήνη την Χρυσοβαλάντου. Είδε μία εικόνα της Αγίας να αιωρείται μπροστά της.

Σε μία στιγμή νιώθει το χέρι της Αγίας να την πιέζει επίμονα στην δεξιά πλευρά του κρανίου (δηλ. στο σημείο που είχε γίνει η επέμβαση στη Μαρία μας για την αφαίρεση του υγρού) ενώ ταυτόχρονα άκουσε την Αγία να της λέει: Τώρα η Μαρία είναι καλά, μόνο θέλω να φάει και από το μήλο μου. Ξύπνησε με συγκίνηση νιώθοντας την πίεση στο κεφάλι της. Φρόντισε να μας ενημερώσει και μας έστειλε από την ευλογία της Αγίας.

Καθίσαμε εικοσιέξι ημέρες στο “Ίπποκράτειο”, μετά πήγαμε στην Καστοριά στο Νοσοκομείο για δεκαπέντε μέρες. μας είχαν πει ότι μετά από ένα χρόνο, θα έρθετε να ξανακάνουμε επέμβαση, για να βάλουμε πλαστικό μέτωπο, να προστατεύεται το παιδί.

Πήγαμε στο “Ίπποκράτειο” πάλι, Στις 24 Ιουνίου 1998 και έγινε η επέμβαση στο μέτωπο. Έρχονταν οι γιατροί και της έλεγαν: **Εσύ είσαι η Λαζαρίνα; Λαζαρίνα έλεγαν την Μαρία (σαν νεκραναστημένη) και οι γιατροί που δεν μας γνώριζαν**, επειδή στο συμβούλιο μάθαιναν την κατάστασή της.

Πέρασε καιρός και ένα βράδυ η αδελφή μου είδε στον ύπνο της τον άγιο Ραφαήλ να απαιτεί το οφειλόμενο χρέος: Εσύ κάτι μου χρωστάς και το θέλω! Μέσα στο όνειρό της δεν μπορούσε να συνειδητοποιήσει τι απαιτούσε, και ο Άγιος τρεις φορές επανέλαβε τα ίδια λόγια. Ξύπνησε και συλλογιζόταν το όνειρο, ώσπου κατανόησε ότι είχε υποσχεθεί, αν σωζόταν η Μαρία μας, να διαλαλεί την ευεργεσία, κι εκείνη είχε αμελήσει.

Σε επίσκεψή μου στο Άγιο Όρος, στη Μονή Γρηγορίου, Θεοφάνεια με το παλιό, στο βιβλίο επισκεπτών έγραψα το όνομα, τη διεύθυνσή μου, αλλά μόλις ξεκίνησα να γράψω την αιτία της επισκέψεως σταμάτησε το στυλό. Επιχείρησα με άλλα δύο δικά μου, ένα μάλιστα καλό διαρκείας, αλλά παραδόξως σταματούσε η ροή της μελάνης. Σταμάτησα, με κάποια απορία. Μετά την προσκύνηση του ιερού λειψάνου της αφθάρτου χειρός της Αγίας Αναστασίας, μίλησα με τον π. Πανάρετο και μου υπέδειξε να γράψω δύο λόγια για το περιστατικό ως έκφραση ευγνωμοσύνης.

Ήταν, φαίνεται, θέλημα Θεού να διηγηθούμε το θαύμα πρώτη φορά σήμερα (στη Μονή του Αγίου Ραφαήλ). Πάντως, όλα ήταν παραχώρηση Θεού.

Σχόλια βιβλίου, σε περίληψη από ΛΜΔ:

Πολλοί βλέπουν στην Εκκλησία χρησιμότητα, μόνο στο να μας παρηγορεί στις θλίψεις, να προσεύχεται για την υγεία μας, να μας θεραπεύει διά θαυμάτων τις αρρώστιες, να μας βοηθάει στα ψυχολογικά αδιέξοδα, να απαντά στις απορίες για τη μεταθανάτια κατάστασή μας, δηλ. έχουν την Εκκλησία σαν ένα είδος “θεραπευτηρίου”, που και βέβαια είναι.

Και τίθεται το θεμελιώδες ερώτημα: έστω, ότι η Εκκλησία ανταποκρίνεται σε όλες αυτές τις ανάγκες. Τι αλλάζει στη ζωή μας και πόσο πραγματικά συνδεόμαστε με τον Χριστό; και αν δε συνδεθούμε με τον Χριστό μας, τι το όφελος από το οποιοδήποτε θαύμα θεραπείας που μας γίνεται; Τι ωφέλησε τούς εννέα λεπρούς η θεραπεία από τη λέπρα, όταν λησμόνησαν τον ευεργέτη και τη σχέση τους με Αυτόν; Τελικά γύρισαν στην προηγούμενη ζωή τους, χωρίς την προοπτική της Αληθινής Ζωής. **Μόνο ο ένας σώθηκε, από την πίστη που είχε και την ευγνωμοσύνη που έδειξε.** Γι’ αυτό και ο Χριστός μας του είπε: Σήκω και πήγαινε στο καλό· η πίστη σου σε έσωσε (Λουκάς 17, 19).

Αυτό ακριβώς είναι το μεγάλο δίδαγμα από όλα τα θαύματα: πως θα φροντίσουμε διά της Εκκλησίας να μείνουμε ισοβίως ευγνώμονες στο Χριστό μας, που τελεί τα θαύματα διά των Αγίων. πως θα ενταχθούμε και θα μείνουμε στην αγία ζωή και παράδοση της Εκκλησίας, εξομολογημένοι, λειτουργημένοι, πιστεύοντες.

πηγή: <http://www.imgap.gr/file1/sthavmata.html#arhi#arhi>

Αξίζει να προσεχθεί ότι **ο εγκεφαλικός θάνατος, δεν είναι θάνατος, εφ’ όσον ακόμη λειτουργεί η καρδιά!** Η Ελλαδική Εκκλησία δεν πρέπει να υποστηρίζει το αντίθετο, στηριζόμενη σε παλιές επιστημονικές αντιλήψεις, και παρακάμπτοντας την Πατερική διδασκαλία. Το παρόν κείμενο είναι γεμάτο από αποδείξεις για το θέμα αυτό. (Λεόντιος Μ. Δ.)